

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by, nepřihlížeje k důvodu, z něhož zamítl návrh na odklad exekuce, znovu rozhodl o rekursu.

Důvody:

Rekursní soud zavrhl návrh povinného na odklad exekuce z toho důvodu, že prý podal námitky proti exekučnímu titulu u zemské správy politické, pro jeho nezákonnost a že k rozhodnutí o odkladu exekuce z toho důvodu nejsou povolány soudy, protože mohou rozhodnouti o návrhu na odklad exekuce jen v tom případě, podány-li námitky pro okolnosti, jež, nastavše po vzniku exekučního titulu, zrušují neb staví nárok vymáhající strany. Dovolací recurs povinného jest opodstatněn. O tom, zda jest odložiti soudní exekuci, povolenou na základě výkazu o nedoplatcích správních úřadů, rozhodují soudy (srv. rozhodnutí čis. 4191 Sb. n. s.). Toho ani rekursní soud nepopírá. Ovšem otázka, zda byly povinnému vyměřeny Úrazovou pojišťovnou příspěvky právem, či nikoliv, a zda exekuční titul odpovídá zákonu, může býti řešena jen úřadem správním. Ale rekursní soud nesprávně odůvodňuje své rozhodnutí tím, že povinný podal námitky z důvodu nezákonnosti správního nálezu, tvořícího exekuční titul. Ve své žádosti o odklad exekuce udal, že vznesl u zemské politické správy námitky »proti exekučnímu titulu a proti nároku v něm jako nedoplatek vykázanému« a přiložil rubriku těchto námitek, z níž vidno, že námitky byly podány »proti výkazu o nedoplatcích příspěvků 8.424 Kč 90 h ze dne 15. března 1926 ve smyslu Šu 35, případně Šu 36 ex. ř.« Odpor proti předpisu příspěvků pro úrazovou pojišťovnu dělnickou není sice důvodem pro odklad exekuce, poněvadž nemá dle Šu 23 úř. zák. odkladného účinku (viz rozhodnutí číslo 3034 Sb. n. s.), avšak povinný se dovolává pro svoji žádost o odklad exekuce důvodů dle Šu 35 druhý odstavec, Šu 36 a 42 čis. 5 ex. ř. Sám rekursní soud přiznává, že soudy jsou povolány, aby rozhodovaly o návrhu na odklad exekuce podaném z takového důvodu. Neprávem tedy odmítl rekursní soud návrh povinného jako nepřijatelný, poněvadž nespočíval na důvodu, o němž by rozhodnutí příslušelo jen úřadu správnímu. Bylo proto na dovolací recurs povinného zrušeno usnesení rekursního soudu, jemuž bude o tom uvažovati, zda jsou tu ostatní podmínky pro povolení odkladu exekuce dle §§ 43 a 44 ex. ř.

Čís. 6232.

Ustanovení posledního odstavce Šu 4 ex. ř. platí i tehdy, jde-li o exekuční titul soudu na Slovensku.

Zněl-li exekuční návrh jen na povolení exekuce uhražovací, nelze na základě něho povolití exekuci zajišťovací. Návrh na povolení exekuce pouze zajišťovací nelze učiniti až v opravné stolici.

(Rozh. ze dne 1. září 1926, R II 261/26.)

Na základě výroku sedrie v Bratislavi domáhal se vymáhající věřitel povolení exekuce u okresního soudu v Brně-město. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud změnil napadené usnesení v ten smysl, že vyslovil nepřislušnost dovolaného soudu a odkázal věc na příslušný soud sedrie v Bratislavi. Důvody: Dle posledního odstavce §u 4 ex. ř. lze v případech čís. 1, 3 a 4 prvního odstavce § 4 ex. ř. žádati za povolení exekuce též u exekučního soudu, je-li k návrhu přiloženo vyhotovení exekučního titulu, opatřené potvrzením o vykonatelnosti. V tomto případě žádala vymáhající strana o povolení exekuce zabavením a příkázáním k vybrání pohledávek straně povinné prý proti »Centrálna Stavebna správa Ministerstva železnic« Praha-Karlín příslušejících k vydobytí vykonatelného pohledávání u exekučního soudu, nepředložila však vyhotovení exekučního titulu, opatřené potvrzením o vykonatelnosti, nýbrž dovolala se výroku sedrie v Bratislavi, nacházejícího se ve spisech exekučního soudu E VIII 2595/26. Ve spisech těchto založen jest však jen jednoduchý opis rozsudku sedrie v Bratislavi ze dne 11. května 1926, který není opatřen potvrzením o vykonatelnosti. Nebyl tedy exekuční soud vůbec příslušným k povolení exekuce, nýbrž příslušnou byla dle § 4 čís. 1 ex. ř. sedrie v Bratislavi, u níž rozepře byla zahájena v první stolici, a měl exekuční soud dle § 44 ex. ř. vysloviti svou nepřislušnost a odkázati věc na soud příslušný.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatelku lze odkázati na správné odůvodnění napadeného usnesení, k němuž vzhledem k vývodům dovolacího rekursu jest dodati toto: Právě čl. IV. vlád. nař. ze dne 5. května 1919, čís. 237 sb. z. a n., na nějž se stěžovatelka odvolává, ustanovuje, že v poměru ke Slovensku platí o příslušnosti k povolení a výkonu exekuce všeobecná ustanovení exekučních řádů. Stěžovatelka jest na omylu, domnívající se, že soud mohl povolit aspoň exekuci zajišťovací přes to, že návrh zněl jen na exekuci uhrazovací, neboť nehledíc k tomu, že nebylo ani tvrzeno ani osvědčeno nebezpečenství, jak je § 370 ex. ř. předpokládá, lze i zajišťovací exekuci povolit jen na návrh, což §§ 370 a 371 první odstavce ex. ř. výslovně uvádějí. Takový návrh nemůže býti podán až ve třetí stolici, jak to stěžovatelka činí, sama uznávající, že posud nemá práva na uspokojující exekuci.

Čís. 6233.

Podpůrného sudiště podle §u 100 j. n. jest užiti i na žaloby z nemanželského otcovství.

(Rozh. ze dne 1. září 1926, Nd II 113/26.)

Nejvyšší soud rozhodl záporný spor o příslušnosti mezi okresním soudem v Šumperku, zemským civilním soudem v Praze a okresním